

Σήμερα αγαπημένοι μου φίλοι της ομάδας ανάγνωσης συμβολαιογράφων, έχω την τιμή και την ευχαρίστηση να σας παρουσιάσω την δική μου Ελένη Σαραντίτη, αφού τυχαίνει η γνωστή και πολυβραβευμένη λογοτέχνης και συγγραφέας να είναι συμπατριώτισσά μου, σπουδαία φίλη και σχεδόν συγγενής, γιατί οι οικογένειές μας είχαν στενό σχεδόν συγγενικό δεσμό, καθώς επίσης και φωτεινό αστέρι δικό μου και πολλών νέων της πατρίδας μας, της Νεάπολης Βοιών Λακωνίας, όπου και η Ελένη Σαραντίτη γεννήθηκε και ανατράφηκε μέχρι τα 17 της χρόνια. Η ομορφιά της, η προσωπικότητά της και ο ελεύθερος χαρακτήρας της με είχαν γοητεύσει από τα παιδικά μου χρόνια, γιατί η Ελένη Σαραντίτη δεν ήταν μια φοβισμένη έφηβη, που τα χρόνια εκείνα προσέβλεπε σε ένα καλό γάμο για να αποκατασταθεί. Η Ελένη παρόλο που ήταν το πέμπτο κορίτσι της οικογένειας μετά από 4 μεγαλύτερα αγόρια, όμως με πολύ προοδευτικό πατέρα μπορούσε να κυκλοφορεί μόνη στον γιαλό και στα βουνά του τόπου μας ελεύθερα, να παρατηρεί την φύση και να έρχεται σε επαφή με όλα τα είδη της πανίδας και της χλωρίδας που αυτή υπεραγαπά ως γνήσια φυσιολάτρης - οικολόγος.

Σε πολύ νεαρή ηλικία εξέδωσε το πρώτο της βιβλίο. Τρία έργα της έχουν γυριστεί σε σίριαλ.

Το παιδικό της μυθιστόρημα «Ιόλη ή τη βραδιά που φούσκωσε το ποτάμι» έγινε σήριαλ από τον παραγωγό και σκηνοθέτη Πηλάβιο και τα γυρίσματα έγιναν στην Νεάπολη και στην Μονεμβασιά, με ηθοποιούς και τους κατοίκους της Νεάπολης. Ένα τρελό πανηγύρι με όλους τους κατοίκους της πόλης στο πόδι ανακατεμένους με τους σκηνοθέτες, τα συνεργεία, τους ηθοποιούς. Την μεγάλη Παρασκευή κατά την

ανθρωπότητας, σύμβολο αγάπης και αυτοθυσίας για την πατρίδα.

Δεν ξέρω αν προσέξατε το τελευταίο κεφάλαιο που αναφέρεται στην τελική μάχη, πόσο μοιάζει με την περιγραφή των μαχών στην Ιλιάδα του Ομήρου. Όλο το έργο αποτελεί ένα εξαιρετικό σενάριο στο οποίο αισθανόμαστε ότι και εμείς συμμετέχουμε.

Η συγγραφέας ξενυχτά μαζί με τον ήρωα την τελευταία νύχτα της ζωής του, που διαλέγεται εκθέτοντας τις σκέψεις και τις αναμνήσεις του, οι οποίες έχουν σφραγίσει τον αλλοτινό και έχουν συγκλονίσει τον τωρινό εαυτό του, γιατί το βράδυ εκείνο οι αναμνήσεις του «βγάζουν νεαρά βλαστάρια. Θάλλουν. Ανθοφορούν». Άλλωστε ότι θυμάσαι είσαι.

Μέσα από τις μνήμες του Λεωνίδα, η συγγραφέας μας κάνει αναφορά για την πολιτεία της Σπάρτης, τον τρόπο διαπαιδαγώγησης των νέων σύμφωνα με τους Νόμους του Λυκούργου, τον τρόπο λειτουργίας των δύο αρχών - Εφόρων και Βασιλέων, τον τρόπο της καθημερινής ζωής τους, τις λατρευτικές τους συνήθειες και πέρα από τις μάχες και τις συμμαχίες της Σπάρτης, μας δίνει την ευκαιρία να γνωρίσουμε μια Κοινωνία που μπόρεσε να διαρκέσει 400 χρόνια, γιατί δεν ήταν απάνθρωπη όπως πολλοί την παρουσιάζουν, αλλά σύμφωνη με τις αξίες και τις ανάγκες που έχουν οι άνθρωποι, «εκεί που θάλλει το δόρυ των ανδρών και η γλυκόλαλη Μούσα».

Είχαν δε τόσο πολύ ανυψώσει οι Σπαρτιάτες το φρόνημα των πολιτών και είχαν ανεβάσει εξαιρετικά τον πήχη των επιτεύξεων της ανθρώπινης φύσης, που σχεδόν την είχαν